

Отаман з Полісся на ім'я Тарас Боровець

9 березня — 110 років від дня народження Тараса Боровця (1908 - 1981), українського військового і політичного діяча, засновника "Поліської Січі".

Народився майбутній герой у селі Бистричі Костопільської округи на Рівненщині у родині селянина Дмитра Боровця. Родина Боровця була багатодітною (дев'ятеро дітей) та малоземельною. У дитинстві за схожий на картоплину ніс старші діти прозвали Тараса «Бульбою». На що той дуже ображався. Коли ж у школі прочитав «Тараса Бульбу» Миколи Гоголя, то почав своїм ім'ям пишатися. Дитинство його минуло у розповідях діда Юліяна про предка Боровців, який воював на боці гетьмана Мазепи проти Петра I. Першою ж книжкою Тараса, за якою він вчився грамоти, став Шевченків «Кобзар», подарований колишнім вояком армії УНР.

Був активним і допитливим. Щоб переконатися, як живуть люди у розхваленому в пресі більшовицькому «раю», він нелегально перейшов кордон. Побував у Житомирі, Києві, Харкові, побачив те «щасливе» життя на власні очі - як вимирали селяни у колгоспах і містах. Живучи за лічені кілометри від радянсько-польського кордону, як й інші мешканці Західної України, юнак був прекрасно поінформованим про страшний голодомор, який розв'язали більшовики в Україні: адже тисячі голодуючих, незважаючи на постріли радянських вартівних, нелегально переходили кордон у пошуках їжі.

У 1932 році разом із друзями Бо-

ровець заснував підпільну організацію «Українське національне відродження» (УНВ), основним завданням якої було проведення культосвітньої роботи, насамперед серед молоді. Організація підтримувала державницьку політику Симона Петлюри. За свою політичну діяльність Тарас Бульба-Боровець потрапив до польського концентраційного табору «Береза Картузька». До початку війни він діяв під псевдонімами Байда, Гонга. Потім усі накази уже підписував подвійним іменем Тарас Бульба-Боровець.

У серпні 1941 року загопи вояків Тараса Бульби-Боровця першими увійшли в містечко Олевськ, де було запроваджено українське управління, організовано міліцію, сформовано Українську Повстанську Армію «Поліська Січ». З середини серпня до середини листопада 1941 року Олевськ був столицею вільної української «республіки» з новими назвами вулиць, яка увійшла в історію під назвою Олевська Республіка.

Бульбівці провели «Шепетівську операцію», в результаті якої великий залізничний вузол уночі проти 19 серпня 1942 року був звільнений від німців, а у «Гощанській» захопили друкарню.

У результаті боїв за Людвипіль 2000 есесівців і шуцманів так і не змогли оволодіти містечком, котре було в

руках повстанців, які спалили 5 автомобілів і знищили 58 ворогів.

На жаль, згоди із ОУН(б), яка ставила своєю єдиною метою диктатуру Бандери як «вождя» і знищення всіх опозиційних сил, Боровцю досягти не вдалося. Конфлікт між збройними формуваннями Бульби-Боровця та Бандери стався через неузгодження питання про політичний центр керування УПА. Бандерівці вважали, що керівництво має здійснювати ОУН, а Бульба-Боровець — Державний центр Української Народної Республіки в екзилі.

До речі, попри конфлікти з ОУН(б), Бульба-Боровець, як справжній християнин, із пошаною поставився до загибелі Степана Бандери, і виступив на його похороні у Мюнхені.

Уже перебуваючи за межами України (після Другої світової війни жив у Німеччині), Бульба-Боровець співпрацював із Українським Національним Об'єднанням — політичним об'єднанням закарпатських українців. Згодом емігрував до США. З 1948 року проживав в еміграції в Канаді.

З 1976 року став членом Світової громадської військово-патріотичної організації українських козаків «Українське Вільне Козацтво», мав козацьке звання генерал-хорунжий УВК.

Помер вірний син України 15 травня 1981 року в лікарні Нью-Йорка, відспіваний та похований там же, в США.

Ярослав ШЛАПАК,
"Укрінформ".